

Bùi Tín và Chiến Dịch "Gagner la Masse"

5.10.04

Thường Đức (Mỹ)

Sau khi tìm cách ở lại Pháp với lý do tị nạn chính trị vài tháng, ngày 28/11/1990 Bùi Tín nhờ đài BBC để đăng bản "Kiến nghị của một công dân" cho đảng CSVN gồm 12 điểm. Trong khoảng thời gian đó, bằng tính toán chính trị, Bùi Tín chưa có thái độ dứt khoát nên đảo tị hay không, vì nghĩ nếu được đảng Cộng sản âm thầm đồng thuận để đón ông về như một nhân vật "đổi lập" xây dựng đảng, ông sẽ sáng giá để trở thành một nhân vật quan trọng... Nhưng vào ngày 15/12/1990, tờ Nhân Dân ở Hà Nội đã phản ứng bằng bản tin ngắn sau:

"Tôi 28/11, đài BBC phát đi cái gọi là "Bản kiến nghị của một công dân" của Bùi Tín (tức là Thành Tín) và giới thiệu Bùi Tín với tư cách phó tổng biên tập báo Nhân Dân... Bộ Biên tập báo Nhân Dân thấy cần thiết tỏ thái độ như sau:

1. Bùi Tín được báo Nhân Dân cử sang Pa-ri dự Hội báo Luy-ma-ni-tê, sau đó đã xin ở thêm hai tháng để chữa bệnh. Những ý kiến của Bùi Tín trên đài BBC là ý kiến cá nhân, hoàn toàn trái với quan điểm của báo Nhân Dân.
2. Nội dung bản kiến nghị và những câu trả lời phỏng vấn của Bùi Tín với đài BBC chứa đựng nhiều điều xuyên tạc đường lối và các chính sách của Đảng và Nhà nước ta.
3. Bằng hành động nói trên, Bùi Tín đã tự chứng tỏ không xứng đáng với những tiêu chuẩn của một phó tổng biên tập báo Nhân Dân, của một người làm báo Đảng.

Bộ Biên tập báo Nhân Dân kiên quyết lên án hành động của Bùi Tín.

Chúng tôi xin nhận trách nhiệm trước đồng chí và đồng bào cả nước về những khuyết điểm trong việc quản lý cán bộ của mình. Ban B.T. báo ND"

Biết bản thân đã bị "đá" ra khỏi Đảng, lúc ấy Bùi Tín mới nộ khí xung thiên, vừa một mặt tố Đảng trong chừng mực, một mặt chuẩn bị đường lối chính trị cho hậu vận của mình.

Đến đầu năm 1991, tòa soạn báo Quê Mẹ của ông Võ Văn Ái mời gọi Bùi Tín để phỏng vấn. (Bài phỏng vấn này được đăng trên tờ QM. số 113&114 tháng 1&2 1991) Tất nhiên là Bùi Tín hí hửng nhận lời, vì Bùi Tín tin rằng Quê Mẹ là tờ báo đang có uy tín ở hải ngoại vào đạo ấy. Người viết bài phỏng vấn ký tên là Kim Phụng, sự thật tác giả là Võ Văn Ái (VVA), do bức hình chụp VVA đang ngồi đối diện BT trong bài phỏng vấn, ai cũng hiểu tác giả là VVA và VVA không đại gì thẳng thắn dấu tung tích của mình khi được phỏng vấn một nhân vật "thời thế" như vậy. Nội dung của cuộc phỏng vấn hơn hai giờ, được dàn trải trên 16 trang báo.

Trong lúc đọc bài phỏng vấn, chúng tôi có ghi nhận đầu tiên là mấy ông cán bộ công sản ưa có một mặc cảm về tri thức qua sự phò trương về ngoại văn (đặc biệt Pháp ngữ). Trong 16 trang báo ấy, phần lớn những câu trả lời của Bùi Tín đều có chêm vào tiếng Pháp, có chỗ vài chữ, có chỗ vài câu... gom nó lại có thể bằng một trang giấy. Tất nhiên đây là cố tật lai căng của một số người Việt trong những gia đình có điều kiện để đi học trường Tây, khi tiếp xúc ngoài xã hội trong lúc đối thoại bao giờ cũng chêm vào một lò tiếng Pháp, như thế mới sang, mới trí thức Tây học. Ở miền Nam, cũng có loại người này, thế nhưng trong sự giao tiếp giữa những người có ăn học, người ta biết dè dặt và tự trọng hơn; trong đối thoại họ chỉ dùng một vài danh từ Pháp mà tiếng Việt không có chữ tương đồng, hoặc dịch ra tiếng Việt thì chưa thống nhất, chính xác; hoặc giả trong những trao đổi kín đáo giữa hai người bạn. Tuy vậy trong dân gian, khi nghe những mẫu đối thoại loại tiếng Tây "chêm" học đòi làm sang này ngoài công chúng, thường bị chế nhạo là dân xì-nốp (snoble), lai căng. Trong cách "chêm" chữ Pháp của Bùi Tín cho thấy có chỗ không cần thiết, có chỗ ấu trĩ, bộc lộ nham nhở sự phò trương ta đây cán bộ công sản cũng giỏi tiếng Pháp như ai đấy chứ! Đây là đề tài cần nói dài, nên chúng tôi sẽ bàn trong bài viết khác, ở đây chỉ nêu ra một vài điểm để chứng minh cho lời nhận xét. Phải nhìn nhận rằng, người hỏi và kẻ trả lời, cả hai đều có tính chất "đểu", nhưng ông Võ Văn Ái có cách "đểu" thượng lưu trong lúc "đểu" của ông Bùi Tín bộc lộ tính hạ đẳng (xin lỗi quý vị trí thức xã hội chủ nghĩa trong nước, tôi không biết dùng danh từ nào cho hiện đại, văn hóa hơn để biểu thị cho nhận xét của mình).

Võ Văn Ái còn biết giữ chút tế nhị khác khi cố dịch ra nghĩa Việt cho phù hợp với tiếng Tây Bùi Tín nói ra, có khi Bùi Tín dùng một cụm từ có giới tự (préposition), khi lại quên. Thí dụ, Quê Mẹ hỏi: Chúng tôi có *cảm tưởng* việc *được* tranh luận và nói những mặt *tiểu cực* trên báo chí đã *bị khụng* và *thất bại* từ cuối năm 88 *đầu* 89? -Bùi Tín trả lời: Chắc ông có đọc bài *của* tôi. Tôi nói rất đáng tiếc đối mới từ năm 86, gần đây, nghĩa là đến năm 89, *thủ bị* chặn lại. Thậm chí *lùi* lại. Do cái gì? Do cái sursaut (de) nervosité (giật mình nóng nảy)...; ở câu hỏi khác: Có biện pháp nào để *chữa* cái không đúng *ấy*? -Bùi Tín trả lời: Biện pháp như tôi *đề nghị*. Không nên sursaut nervosité (giật mình nóng nảy)... Có những câu hỏi, Bùi Tín chêm đến một nửa phần tiếng Pháp, vá vúi, lấp ghép, tối nghĩa và vô nghĩa. Thí dụ một câu: "...Không có polarisation (sự tập trung) của revenue (mức thu nhập), nghĩa là phân hóa hai cực giàu nghèo..."; câu khác: "...Nhưng mà socialisme dans les droits, dans l' état de droit... Và cái droit đó cũng phải thay đổi, để adaptation à l' évolution du monde (thích ứng với tiến bộ thế giới)..." [Quý bạn đọc lưu ý chữ Việt trong ngoặc đơn là do Võ Văn Ái Việt dịch ra cho dễ hiểu.]

Nội dung trả lời của Bùi Tín bằng thứ ngôn ngữ Tây-Việt như trên dàn trải ra trong suốt bài phỏng vấn. Chúng tôi nghĩ vốn liếng, kiến thức Pháp ngữ của Võ Văn Ái đáng làm bậc thầy của Bùi Tín, thế mà không hiểu tại sao Bùi Tín lại muốn múa rìu qua mắt thợ, tại sao Bùi Tín không chịu sử dụng sở trường "mồm mép" về kỹ thuật "biện chứng" trong đối thoại của mình nhỉ? Xuyên qua nội dung bài phỏng vấn, chúng tôi tin trong lúc trao đổi, ghi chép chắc hẳn nhiều phen Võ Văn Ái phải cười thầm. Nhưng dù sao qua bài phỏng vấn này, Bùi Tín đã lòn bịp được một số thuyên nhân về khả năng tri thức của ông nhờ ở chỗ chêm tiếng Tây, trái lại trở thành trò hề cho bao nhiêu bậc thức giả người Việt trên đất Pháp và ở hải ngoại. Để tóm tắt cho độc giả có khái niệm về văn Việt-chêm-Tây của Bùi Tín, chúng tôi xin nêu ra vài thí dụ khác. Báo Quê mẹ hỏi: "Mười lăm năm qua đã bao lần đảng hứa hẹn đổi thay. Nhưng coi bộ còn lâu. Ông tin rằng quần chúng còn chịu đựng nổi không?" -Bùi Tín trả lời: "Oh, nous

avons encore quelques mois (Ấy, chúng ta còn vài tháng nữa). Cho nên tôi tìm cách gagner la masse (thu phục quần chúng)..." Rất rõ là Võ Văn Ái tung một câu hỏi "đều", vừa nhắm vào ngữ pháp, lẫn khái niệm chính trị về "la masse" của Bùi Tín. Võ Văn Ái hỏi: "Khi ông nói masse (quần chúng) là masse đảng viên hay quần chúng nói chung?" -Bùi Tín trả bài tình bơ: "Cái ấy quan trọng lắm. Masse (quần chúng) ở ngoài thành một opinion public (công luận) của quần chúng thì lãnh đạo mới đếm xỉa, và phải có masse trong đảng để thức tỉnh. Hai cái quan trọng ấy tác động lẫn nhau..." Chúng tôi xin nhường cho quý thức giả thẩm xét về tri thức và cung cách trả lời của Bùi Tín, để chỉ bàn về chiến dịch tạo chính nghĩa "gagner la masse" của Bùi Tín ra sao.

1. "Gagner la masse" tôn giáo:

Trong thời gian đầu đào tị, Bùi Tín làm một vòng chu du "thu phục" các cơ sở tôn giáo và nhắm đến những nhân vật lãnh đạo tôn giáo mà Bùi Tín "lượng giá" có ảnh hưởng tới quần chúng. Dĩ nhiên là Phật giáo và Cộng đồng Công giáo La mã trước, và kết quả của chiến dịch "gagner la masse" đó như thế nào, chúng ta hãy đọc lại lá thư của ông tiến sĩ Trần An Bài xác minh về sự "ăn gian" của Bùi Tín với quần chúng của ông như sau:

"Cộng đồng giáo dân nào trò chuyện với Bùi Tín ? (Tạp chí Ngày Nay, Wichita, bang Kansas, số 101 -tháng 6/1992, trang 13)

Trong cuốn Hoa Xuyên Tuyết của Bùi Tín, ông ta đã đính kèm một số hình ảnh có liên quan đến cộng đồng Công giáo. Vào đúng ngày 30-4 năm nay, tiến sĩ Trần An Bài, Cố vấn Ngoại giao Cộng đồng Công giáo Việt Nam tại San Jose đã vạch trần âm mưu của ông Bùi Tín lợi dụng tôn giáo vào mục tiêu chính trị, bằng một văn thư gửi cho ông và nhà xuất bản Nhân Quyền nguyên văn như sau:

Ngày 30-4-92

Kính gửi: Ông Bùi Tín

Đồng kính gửi: nhà xuất bản Nhân Quyền
P.O. Box 4995
University Station
Irvine, Ca. 92716

Thưa quý ông,

Tôi viết thư này nhân danh Cộng đồng Công giáo VN, một hội đoàn tôn giáo được thành lập với danh hiệu chính thức theo luật lệ tiểu bang California, Hoa Kỳ, để yêu cầu quý ông sửa chữa một sự kiện quan trọng được viết trong cuốn Hoa Xuyên Tuyết, xuất bản năm 1991, mà tôi vừa tình cờ đọc thấy.

Trong phần hình ảnh giữa cuốn sách không ghi số trang, có một tấm hình được chú thích như sau: "...Trò chuyện với Bác sĩ Đào Đức Chiêu, Chủ tịch Cộng đồng Công giáo Bắc Cali."

Để tránh những ngộ nhận và xuyên tạc làm tổn thương đến uy tín cộng đồng chúng tôi, xin quý ông sử chữa câu chú thích trên, dựa theo các tin tức sau đây:

1-Từ ngày 18-7-1987 đến ngày 15-8-1989, bác sĩ Đào Đức Chiêu là Chủ tịch Lâm thời Cộng đồng Công giáo VN có trụ sở đặt tại San Jose. Nhưng kể từ ngày 1-1-1980 đến nay, ông ta đã ra khỏi danh sách hội viên của Cộng đồng chúng tôi. Như vậy, lúc ông bác sĩ Đào Đức Chiêu đến gặp ông Bùi Tín vào ngày 24-10-1991, ông ta chỉ có thể đi với tư cách, tình cảm và mục tiêu riêng tư của ông, chứ không thể mang danh nghĩa "Chủ tịch" hay "Hội viên" của Cộng đồng chúng tôi.

2-Quý ông đã xưng tụng ông Đào Đức Chiêu "Chủ tịch Cộng đồng Công giáo Bắc Cali." Đây là một lối xưng tụng lộng ngôn, xúc phạm đến tổ chức Giáo hội Công giáo vùng bắc Cali, vì trên thực tế ĐCGC bắc Cali được Tòa thánh La mã chia thành nhiều giáo phận do các Giám mục cai quản, chứ hiện không có một tổ chức nào mang tên là "Cộng đồng Công giáo Bắc Cali." để cho ông Đào Đức Chiêu làm "Chủ tịch" cả.

3-Cộng đồng chúng tôi chỉ gồm toàn các hội viên có lập trường quốc gia chống cộng vững chắc, nên không bao giờ chúng tôi lại đi làm một công việc lố bịch và xuẩn động là đề cử đại diện đến gặp gỡ một cán bộ cao cấp cộng sản là ông Bùi Tín tại nhà ông Bùi Duy Tâm cả."

.....

Không cần tới lá thư của Trần An Bài, chúng ta cũng hiểu, đối với nhóm quần chúng di cư người Việt Công giáo La mã, chủ trương chống-cộng-giờ-thứ-25 là bộ mặt "chính nghĩa" duy nhất còn lại, họ không bao giờ chấp nhận ông Bùi Tín, dù cho ông hồi chánh giả hay thật, ông dâng "kiến nghị" lên đảng hay ông đòi dân chủ đa nguyên (mặc dù ông chỉ đòi đa nguyên dùm cho quần chúng Thông Luận). Trong điểm 4, dựa theo bản tin Chữ Bá Anh, lá thư còn đề cập tới lời xác minh của Hòa thượng Thích Mẫn Giác, thuộc Chùa PG VN tại miền nam California.

Đoạn 4 lá thư viết tiếp:

"4-Xem những tấm hình đăng trong Hoa Xuyên Tuyết, người đọc có cảm tưởng là ông Bùi Tín muốn khoe khoang rằng đi tới đâu trên đất Hoa Kỳ ông cũng được cấp lãnh đạo các tôn giáo lớn ủng hộ. Nhưng theo bản tin Chữ Bá Anh ngày 29-11-1991, Hòa Thượng Thích Mẫn Giác, người bị ông đăng hình lên trong cuốn sách, đã cho biết rằng: "Chùa là nơi thiền môn, mở cửa cho mọi người." Ông Bùi Tín xin đến thăm chùa, rồi chụp hình huyênh hoang nói rằng Hòa Thượng ủng hộ ông, tức là "nói tãm bậy" (lời Hòa Thượng). Riêng đối với Cộng đồng chúng tôi, bức hình của ông với bác sĩ Đào Đức Chiêu và lời chú thích như đã nêu trên, chẳng những mang tính cách lộng ngôn ấu trĩ, mà còn tự tổ cáo âm mưu lợi dụng danh nghĩa Công giáo vào mục tiêu chính trị. Điều đó chỉ bồi thêm cuộc đời chính trị của ông Bùi Tín.....

Nay kính thư, Ts. Trần An Bài
Cố vấn Ngoại giao."

Qua sự lật tẩy Bùi Tín "lộng ngôn và ấu trĩ" của Trần An Bài, chúng ta thấy hành động đi 'thu phục quần chúng Cộng đồng Công giáo Bắc Cali của Bùi Tín minh chứng ông có đủ các

đặc tính “gian” - “ngoan”, nhưng không khôn. Không “khôn” vì ông nhằm lẫn sự hiểu biết về mối quan hệ giữa hệ thống tôn giáo quốc tế Vatican và các Cộng đồng Công giáo ‘chư hầu’. Ta có thể so sánh hệ thống tôn giáo Công giáo La mã (Vatican) như một tổ chức chính trị nhà nước quốc tế dưới sự chỉ đạo của Cộng sản Đệ tam là Nga-Sô-viết. Bởi vì một chế độ có danh xưng là cộng sản hay xã hội chủ nghĩa mà không nhận sự chỉ đạo của Nga-Sô-viết không thể gọi là chế độ cộng sản “chính thống”. Tương tự, một hệ thống tổ chức Công giáo La mã ở các quốc gia trên thế giới mà độc lập, tự trị không còn có thể gọi là “Công giáo La mã” nữa. Chắc chắn là Cộng đồng Công giáo Bắc Cali (CĐCGBC) của nhóm ông Trần An Bài không bao giờ muốn đánh mất tính cách “chính thống” đó. Cho nên sự tranh chấp giữa CĐCGBC qua sự sách động của ông Trần An Bài với giáo xứ Công giáo Mỹ dưới sự chủ quản của Tổng Giám mục Dumaine là một sự tranh chấp về quyền lợi. Quyền lợi đó có nhiều mặt, nhưng mặt chính yếu vẫn là quyền lợi về sự tự quản số tiền đóng góp của tín đồ Công giáo, một số tiền cần được bảo mật và quyền quyết định sử dụng số tiền đó không thể nằm dưới đôi mắt giám sát và quản lý của Giáo hội Công giáo Mỹ. Đối với sự cúng hiến cho Vatican hàng năm, số tiền này còn được vận dụng như một phương tiện tạo uy tín lẫn yêu sách. Đó không phải là sự tranh chấp để bảo vệ tinh thần “Công giáo dân tộc” như một số người và Bùi Tín đã suy diễn. Vì vậy, lá thư lật tẩy bộ “Mặt thật” Bùi Tín của ông Trần An Bài, cộng thêm sự cài đặt lời tuyên bố gián tiếp của Hòa Thượng Thích Mẫn Giác, Hội chủ Hội PGVN ở Nam Cali, chứng tỏ Trần An Bài “khôn” hơn Bùi Tín một bậc. Bởi lẽ khi ông Trần An Bài muốn trích dẫn lại lời phát biểu của Hòa Thượng Thích Mẫn Giác, ông đã hiểu rằng, hồ sơ đàn áp, bách hại nhằm xóa bỏ thực thể Giáo hội PGVNTN ở VN qua cuốn “Bão Qua Cổng Chùa” (của Hòa Thượng TMG) vừa xuất bản còn chưa ráo mực (năm 1991); cho dù Bùi Tín có sử dụng những thủ đoạn vặt như xin được chụp chung với Hòa Thượng hàng chục tấm hình, có cả hình thắp hương cúi đầu trước bàn thờ Phật đi nữa, Bùi Tín không thể nào phủ nhận với vai trò làm tuyên truyền cho đảng và chính quyền, ông từng là kẻ đồng lõa với sách lược của đảng đối với Phật Giáo trong lúc đó.

Bằng Lá thư minh xác nói trên, ông Trần An Bài đã đánh sập chiến dịch “gagner la masse” tôn giáo của ông Bùi Tín vậy.

2. “Gagner la masse” ‘ngụy quân ngụy quyền’ ở hải ngoại:

Bùi Tín thất bại trên phương diện “thu phục quần chúng” Công giáo La mã và Phật giáo, nhưng Bùi Tín vẫn chưa thấm đòn, ông vẫn trơ mặt năng bi Vatican. Ai cũng biết mâu thuẫn chính yếu của hệ thống Công giáo La mã ở Việt Nam là mâu thuẫn giữa quan thầy Vatican và chính quyền hiện tại qua vấn đề bổ nhiệm chức sắc giáo quyền ở trong nước. Sự bổ nhiệm các chức sắc Hồng y, Tổng Giám mục, Giám mục cai quản các địa phận trên đất nước chúng ta của Vatican, hiện thực hóa quyền lực tôn giáo thống trị của họ; cho nên nếu nhà nước VN chống lại sự bổ nhiệm ấy vì nó vi phạm hiến pháp, còn có nghĩa là một hình thức vi phạm vào chủ quyền độc lập quốc gia, thì uy quyền Vatican lung lay; nhưng nếu nhà nước VN đồng thuận cho sự bổ nhiệm đó, là đồng nghĩa với sự thỏa hiệp hoặc chia xẻ quyền lực giữa đảng trị với Giáo hội Công giáo La mã. Trong một thập niên vừa qua, nhìn qua các biến cố, sự kiện ngoại giao giữa Vatican và nhà nước VN, chúng ta đã hiểu diễn biến hiện thực của nó ra sao rồi. Thế mà Bùi Tín vẫn cố tình nhảy vào để lấy điểm với Vatican trong bài viết gần đây “Thắt chặt Quan hệ Hoa kỳ-Việt nam: Lộ trình Mới – Rốt Mép của E-I -Ai (Roadmap of AEI)” như sau:

"...*Bước hai*: -Các tôn giáo Phật giáo, Cao Đài, Hòa hảo được tự do chọn người đứng đầu các tổ chức tôn giáo của mình để chỉ đạo các hoạt động tôn giáo mà không hoạt động chính trị. Đảng cộng sản không xét duyệt việc cử các hàng giáo phẩm Công giáo nữa..."

Không cần phải phân tích thật sâu, các quý vị lãnh đạo tôn giáo cũng thấy được sự gian trá và quan điểm chính trị của Bùi Tín đứng ở đâu và đang bênh vực cho tôn giáo nào. Ngoài cơ cấu tổ chức đạo và đời (đoàn thể xã hội) của Công giáo La mã là hai thực thể cơ bản để làm chính trị và tạo sức ép chính trị, ở VN không có một tôn giáo nào khác có các yếu tố cơ bản tương tự hay có tham vọng làm chính trị cả, ngoại trừ họ bị đàn áp và đối xử bất công, nhưng Bùi Tín gián tiếp "góp ý" cho nhà nước VN rằng, tôn giáo nào 'làm chính trị' tức là bất hợp pháp, có tội với chính quyền ('làm chính trị' ở đây có nghĩa là không biết vàng lờ). Kể đến, các tôn giáo dân tộc như Phật giáo, Hòa Hảo, Cao Đài là những tôn giáo của người dân, không bị một hệ thống quốc tế nào chi phối về tinh thần, vật chất, nhân sự và sách lược cả, vậy thì từ trong lịch sử hai ngàn năm nay, họ không "được tự do chọn người đứng đầu" thì ai chọn đây?. Như vậy lời lẽ mỉa mai của Bùi Tín với các tôn giáo dân tộc là thừa thãi và ấu trĩ. Thế mà Bùi Tín lại thẳng thừng nhện bợ Vatican qua cụm từ "không xét duyệt việc cử các hàng giáo phẩm Công giáo", còn có nghĩa là Tín tuyên bố dùm cho Vatican -nhà nước VN không có quyền chống lại Vatican. Nhện bợ Công giáo quốc tế ghê tởm đến như vậy, nhưng Tín bộc lộ một bản chất phong kiến truyền thống tổ tông đê hèn hơn khi tâng bốc cố Tổng thống Diệm. Trong bài phát biểu tại cuộc họp ở Lubbock, "40 năm đảo chính chế độ Ngô Đình Diệm 1-11-63: Cái nhìn từ Hà Nội", Bùi Tín đã phóng bút không ngần ngại : "ngay từ khi còn trẻ Ngô Đình Diệm đã tỏ ra tư chất thông minh xuất sắc." Để chứng tỏ cả dòng họ mình đều khen tặng "cụ Diệm", Bùi Tín còn kể ra giai thoại là cha ông (Bùi Bằng Đoàn), hai anh ông (Bùi Bằng Phần và Bùi Bằng Thuận) đã từng nói chuyện với nhau về tinh thần "tranh đấu" cho chủ quyền của quốc gia Việt Nam mà có lẽ lúc còn nhỏ ông nghe lóm được (?), rằng "cụ Diệm" đã từng "ngỏ ý" với Vua Bảo Đại là nước Pháp "nên trao lại cho Nam triều các quyền nội trị ở Bắc kỳ y như ở Trung kỳ, và giao thêm cho các Hội đồng dân biểu Trung kỳ và Bắc kỳ một số thực quyền."

Thấy chưa, "cụ Diệm" chỉ mới "ngỏ ý" thôi mà đã chứng tỏ lòng yêu nước nồng nàn như thế, huống gì là khi "cụ" làm thủ tướng rồi tổng thống với gần 100 phần trăm số phiếu bầu của dân miền Nam! Từ tiền đề đó, Bùi Tín làm cho độc giả tin chắc : "Tôi cho rằng ông Diệm là một nhân vật chính trị đặc sắc, có lòng yêu nước sâu sắc, có tính cách cương trực thanh liêm, nếp sống đạm bạc giản dị." Một cán bộ cộng sản nòng cốt, dòng dõi cha truyền con nối ở Hà Nội, lúc "cụ Diệm" chết thảm y chỉ mới 36 tuổi, giờ đây đang ở cái tuổi đời còn thọ hơn cụ Hồ nữa, Bùi Tín mới thổ lộ mình có tình cảm với cụ Diệm sâu sắc đến thế. Nhưng đó chỉ mới là nhận xét cảm tính thôi, cái vẻ thứ hai mới đúng là vấn đề của "chiến lược", cái sâu xa nhất mà Bùi Tín muốn nhắm đến, "Giờ đây chúng ta đã có những bằng chứng về lập trường của ông Ngô Đình Diệm: chống thực dân Pháp, giành lại quyền nội trị đầy đủ, không muốn Hoa kỳ can thiệp sâu, chống lại việc ồ ạt đưa quân chiến đấu Mỹ và nước ngoài vào. Ông đã phải trả giá bằng cả sinh mạng mình cho lập trường dân tộc ấy..." Hàm lượng chính trị của các lời tuyên bố này mang nhiều kẻ hở, có lẽ viết đến đây Bùi Tín ngời cằm bút và suy ngẫm, nếu nói đến điều này lúc Tín đang ở lứa tuổi 36, chẳng lẽ không biết tới điểm mà "bọn ngụy" trong Nam đã tuyên truyền là ở Hà Nội, đảng và Bộ Chính trị đang ăn mừng, vì 'Diệm chết là khó khăn trong công cuộc giải phóng miền Nam đã vơi đi một nửa'? Như thế là tráo con bài ba lá quá lộ liễu, Bùi Tín chột dạ, nhưng hẳn đã nở một nụ cười thâm hờn hờ phóng bút so

sánh giữa tư cách, đạo đức cá nhân, lòng yêu nước giữa hai nhân vật Hồ Chí Minh và Ngô Đình Diệm, rồi kết luận : "Trong sự so sánh ấy, ông Hồ Chí Minh tỏ ra không bằng ông Ngô Đình Diệm. Về tinh thần dân tộc, ông Ngô Đình Diệm cũng tỏ ra hơn hẳn ông Hồ Chí Minh."

Qua những lời kết luận trên, chúng ta có thể phán quyết về khả năng tăng bốc và nịnh hót chính trị khi cần, Bùi Tín đã qua mặt ông Cao Xuân Vỹ, hơn hẳn những thứ hậu duệ "cà chớn" cỡ Lâm Lễ Trinh, Nguyễn Văn Chức, Phạm Kim Vinh, Tôn Thất Thiện v.v... hay đám hậu sinh kế thừa tinh thần Cần lao Công giáo vụng về, ngu dại...

Dù bị mặt, nhưng đó là một lập trường chính trị sinh tử, không có nó không làm sao Bùi Tín có thể đứng lên trên, lèo lái, hướng dẫn cái đám chống cộng mà như Tú Gàn (Lữ Giang -là người anh em dù lạ mặt, ở xa nhưng rất gần của Bùi Tín) từng mô tả họ là "phường chống cộng bát nháo" !. Bùi Tín tin tưởng vào niềm tin của thành phần Công giáo phục hồi tinh thần Ngô Đình Diệm rằng, phải làm sao cho Mỹ hồi tỉnh để trả lại món nợ đã "giết" anh em Diệm-Nhu, làm cho Mỹ ăn năn hối cải để thi hành một chính sách mới bằng sự vò ép, bắt chẹt, lũng đoạn chính quyền CS Việt Nam để sớm thực thi một hỗn hợp quyền lực đa nguyên hai thành phần, qua đó mà sám hối và lấy lại danh dự cho Mỹ "dù không thua cuộc chiến" nhưng đã bỏ chạy trong hỗn loạn, vô trật tự, nhục nhã từ trên nóc nhà của phủ toàn quyền thời đại là Tòa Đại sứ Hoa Kỳ. Nhưng Bùi Tín và những người "anh em mới" của ông đã lầm. Trong 40 năm qua, các thành phần tài phiệt và hiếu chiến nước Mỹ, hay cho dù là quần chúng Mỹ tiến bộ hiếu hòa rất mến mộ John F. Kennedy, có ai làm gì được, và có ai còn quan tâm tới những cái chết vì bị ám sát của tổng thống và người em nhà Kennedy? Và có 'danh dự' nào cụ thể hơn, bức bách hơn là tấn công và chiếm đóng các quốc gia trung tâm dầu lửa có trữ lượng dầu còn lại cao nhất thế giới, như Iraq hay Afghanistan... hôm nay? dù cho mấy tay lãnh đạo các xứ này từng là những thuộc hạ không yêu nước và cứng đầu bằng cộng sản đàn anh, bậc thầy Bùi Tín, nhưng ngang ngửa Diệm-Nhu, và mức độ vâng lời quan thầy thì thua xa Thiệu-Kỳ-Khiêm. Bùi Tín và những "người anh em" của Bùi Tín còn ngây thơ vì cứ suy diễn Mỹ sẽ sử dụng Việt Nam làm tiền đồn ngăn chặn, bao vây Trung quốc? Có bao giờ Bùi Tín suy nghĩ dùm, nếu miền Nam Việt Nam là con cờ chiến lược sinh tử của Mỹ thì Bùi Tín có còn cơ hội hiện hữu đến hôm nay để làm kẻ hiếu tử, hiếu tông xứng tưng cha, anh em dòng họ mình, để đổi lại bằng sự buộc tội khủng khiếp hơn là kẻ phản quốc, phản đảng, bất tín, bất trung với thể hệ đồng chí cha, anh?

Có lẽ Bùi Tín suy nghĩ chưa tới nơi thật, hoặc tuổi già đầu óc lụn bại, nên khi Bùi Tín lập công xưng tụng chính nghĩa và "nhơn cách" của chế độ Diệm-Nhu, còn có nghĩa Bùi Tín cũng muốn đập tan Giáo hội PGVNTN, cái giáo hội với các phần tử vừa là nạn nhân, vừa là tác nhân bùng vỡ cuộc cách mạng lật nhào chế độ Cần lao Công giáo. Phụ họa với quan điểm này, Tú Gàn (Lữ Giang) còn đi xa hơn nữa khi y cảnh giác dùm cho chính quyền cộng sản, chính quyền 'sau' cộng sản, rằng : "... những chính quyền hậu cộng sản cũng sẽ không còn có cách lựa chọn nào khác hơn là phải đối xử với Giáo hội Phật giáo Ấn Quang như các chính quyền trước đó." Nói cho rõ thêm, 'bọn' Phật giáo nào mà không ngoan ngoãn chịu sự thống trị của cộng sản (và đến một thời điểm nào đó, phải kể thêm thế lực thứ hai là Vatican) thì cần phải đập tan. (xem Tú Gàn, "Cuộc 'đấu pháo' trong ngoài", báo Saigon Nhỏ ngày 9.1.2004).

Hiểu xa hơn nữa, Bùi Tín còn gián tiếp phụ họa cho tam-nhân-bang Thiệu-Kỳ-Loan từng kết án 'Phật giáo là bọn làm loạn' làm món quà dâng hiến chính trị để lấy lòng Công giáo. Chắc hẳn

Bùi Tín đã suy tính như thế đấy, nên ông mới chuyển hướng quần chúng qua lá thư kết thân với "anh em cựu chiến binh của miền Nam", cầu "hòa" cầu thân với các ông cựu Tướng của quân đội thua trận VNCH qua lá thư mở đường gửi ông cựu Tướng Lý Tông Bá. Tờ Người Dân số 169, tháng 9/2004, trong bài "Đọc thư Bùi Bất Tín" của TDTTT đã trả lời dùm cho "anh em cựu chiến binh" đó với Bùi Tín như sau:

"Trong thư, anh ta (Bùi Tín !) nói: "tôi xin gửi tới anh em cựu chiến binh của miền nam trước đây những tình cảm anh em ruột thịt của một cựu chiến binh QĐND miền bắc, mà do những hoàn cảnh lịch sử đã dẫn đến cuộc chiến tranh kéo dài, khốc liệt, huynh đệ tương tàn, với hậu quả còn kéo dài đến tận ngày nay."

Đoạn thư trên đây là giọt mật. Mật sẽ làm chết những con ruồi nào đậu trên giọt mật đó. Giọt mật đó là miệng lưỡi của bà sói nói với cô bé quàng khăn đỏ: "Tình cảm anh em ruột thịt của một cựu chiến binh QĐND miền bắc." Ôi, cao đẹp chưa? Nếu thực sự anh ta nhận thấy đảng của anh ta sai trái, thì anh ta nên thành thật nói rằng: --tình cảm của một người Việt Nam đã từng là bộ đội CS, biết mình phạm tội vì đã một thời tiếp tay với b.. CSVN hại dân hại nước, cầm súng xâm lăng miền Nam Việt Nam để gây ra cảnh máu đổ xương rơi cho hàng mấy triệu con người ở cả hai miền Nam Bắc.

Đàng này, anh ta vẫn hãnh diện nhận mình là "Anh em ruột thịt" là "một cựu chiến binh QĐND miền bắc", và đổ tội "mà do những hoàn cảnh lịch sử đã dẫn đến cuộc chiến tranh kéo dài, khốc liệt, huynh đệ tương tàn."

Thưa các bác, chỉ trong một đoạn ngắn mở đầu, anh ta đã lừa mị và tiếp tục lừa mị chúng ta bằng những mỹ từ phủ dụ và nguy biện.....Anh ta không dám nói rằng đảng nhà anh ta đã đưa quân xâm lăng miền Nam, đã vi phạm hiệp định Ba Lê, và thực chất của đảng CSVN....!!! [GD đọc bỏ 6 chữ]

"Ngay thật" đến như Bùi Tín, từ e dè nói xấu đảng và những người lãnh đạo miền Bắc qua Hoa Xuyên Tuyết (1992), nói xấu gia tăng từng cấp độ theo tình hình chuyển biến của đảng ở trong nước và cũng vì sự gặm nhấm thời gian càng lúc thêm sứt ruột cho tuổi già, đến "Mặt Thật" (1994), "Về Ba ông Thánh" (1995), "Mây Mù Thế Kỷ" (1999), Bùi Tín không thể nào làm cho tập thể người "anh em miền Nam" chống cộng "chết bỏ" kia tin vào lời nói và chữ viết của Bùi Tín, dù chỉ là một điểm. Cũng trên tờ Người Dân ngày 31/12/2003, tác giả Nam Nhân-Lý Tuấn trong bài "Ông Bùi Tín - càng ngày càng viết láo" đã nhận xét về cái "láo" của ông Bùi Tín: "...giữa 'quân đội phản nhân dân' và QLVNCH trong nhiệm vụ bảo vệ Tổ quốc; giữa "Mặt thật của các tướng lê dương Hà-nội" với "Mặt thật của các tướng Sài-gòn". Cho tới ngày nay, ông Bùi Tín tiếp tục từ chối thể hiện trách vụ cao cả đó của một người yêu nước, của một người cầm bút... ông chỉ làm mỗi một việc là tìm mọi cách bôi tro, trát trấu lên mặt các chính quyền và quân dân miền Nam !".

Họ đã trước sau không tin thì Bùi Tín có viết thêm một chục cuốn sách khác để nhai đi nhai lại về chuyện nói xấu lãnh tụ, nói xấu đảng thế nào đi nữa, họ cũng không thể thay đổi câu kết luận như đinh đóng cột : "Nói tóm lại, ông Bùi Tín nghĩ rằng mọi người ở hải ngoại chỉ là một đám người... ngu nên đưa ra những điều không thực tế, không tưởng làm mỗi câu gây ra

sự bất đồng ý kiến trong tập thể, nghi kỵ lẫn nhau đưa đến xung đột về tư tưởng có lợi cho nguy quyền Hà-nội." (dẫn theo nguồn như trên)

Nhìn vào tổng thể để kết luận, chúng ta ghi nhận hành trình chính trị trong bước đường đào tị, từ "Kiến nghị của một công dân", đến các cuốn sách lần lượt xuất bản ở hải ngoại, qua chiến dịch "gagner la masse" rộng lớn từ trong nước ra tới hải ngoại, từ quần chúng Tây qua quần chúng Mỹ, Bùi Tín có thể đã "thu lượm" ("gagner") một số thành tựu về vật chất và tiền bạc, nhưng y đã phải trả giá lớn với sự nghi ngờ, xa lánh, khinh bỉ hành tung của ông. Chỉ còn có một con đường 'mở' duy nhất cho Bùi Tín là quay trở về trong cái vòng tâm của nhóm quần chúng Thông Luận. Nhưng chơi với những người anh em "thánh giá" này, Bùi Tín thừa kinh nghiệm để hiểu rằng cần phải trải qua những chặng đường "chuộc tội" gian nan. Chặng đường cuối cùng của Bùi Tín có thể là chiến dịch tung lá bài gọi là 'vụ án' Đại tướng Võ Nguyên Giáp, Thượng tướng Nguyễn Nam Khánh... tố cáo TC2, nói trắng ra là Bùi Tín và các "người anh em" nhắm vào những đổi thay đường lối và nhân sự sau đại hội Đảng sắp tới. Dù trong nước rất ít người biết đến "vụ án" này là cái quái gì, mạng lưới Thông Luận bị bức tường lửa của cơ quan VDC chặn không ai đọc được, nhưng qua các nhà thông thái, đứng đầu là kỹ sư Nguyễn Gia Kiểng, đã cố thổi bùng lên chiếc pháo tổng tịt ngòi trong dư luận chống cộng ở hải ngoại, và đã cố gắng chuyển "khói" về những nhà tranh đấu cho dân chủ đa nguyên hai thành phần (Cộng sản và Công giáo Thông Luận cộng hưởng với bộ phận kết hợp mới) ở Hà Nội, nhưng năng lực chính trị cuối cùng của một đảng viên "thép đã tôi thế đấy" ở lứa tuổi thất thập cổ lai hy đến thế là cùng. Tú Gàn (Lữ Giang), một cán bộ cố vấn chính trị của cố Hồng y Nguyễn Văn Thuận khi nghe ông cựu Tướng Nguyễn Khánh cũng muốn tìm đường về nước theo 'kiểu' Nguyễn Cao Kỳ (nhưng khôn khéo hơn), đã mượn lời Khổng Tử để gián tiếp "dạy" cho ông Nguyễn Khánh rằng: "Ngày xưa Đức Khổng Tử đã bảo: -Tam thập nhi lập..., Thất thập nhi tòng tâm sở dục bất du cú: Bảy mươi tuổi lòng còn ham muốn, nhưng không thể đi ra ngoài khuôn phép; Bát thập cổ lai hy: Từ trước đến nay ít ai sống tới 80 tuổi." (xem TG, "Tướng Khánh lại muốn về", Saigon Nhỏ ngày 6.3.2004).

Mượn lời Khổng Tử để dạy khôn ông Khánh, làm lơ ông Kỳ, tâng lờ ông Bùi Tín, giả quên bản thân tuổi đời của 'Tú', bộc lộ một bản chất gian manh của ông Tú Gàn. Vì Tú Gàn là một tín đồ, một hiệp sĩ (Knight) của Công giáo La mã, nên con quỷ trong người Tú Gàn không phải là thú quỷ hiền Việt Nam, nó là thú quỷ Lu-xi-phơ (Lucifer), rất độc. Cái "độc" của Tú Gàn là tung lờ ra giữa côi ta bà, để nhờ gió mà nhắm gởi với ông Bùi Tín, rằng ông chỉ còn chờ đợi để đầu thai làm thú cây mọc "hoa xuyên tuyết" tô điểm cho mùa đông đẹp, nhưng lạnh giá của nước Pháp mà thôi.

Thường Đức
4.10.2004